

РЕШЕНИЕ

№ 1021

гр. Пловдив, 16.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на трети юни през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Светлана Ив. Изева Въззивно гражданско дело
№ 20245300500910 по описа за 2024 година

Въззивно производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Образувано по въззивна и частна жалби против два съдебни акта-
решение № 5166/20.12.23г.и определение № 1515/06.02.2024г.,постановени по
гр.д.№ 10182/23г.по описа на ПдРС,5-ти гр.с.

Жалбоподателят „А 1 България”ЕАД,ЕИК-131468980,със седалище и
адрес на управление:гр.София,ул.”Кукуш” № 1 атакува решение №
5166/20.12.23г.,с което е признато за установено в отношенията между К. Д.
Д.,ЕГН-***** и „А 1 България” ЕАД,че клаузата на чл.8 от Договор за
мобилни услуги № ****,чийто срок на действие е удължен с Анекс от
14.04.2022г.,която клауза е включена и в т.23.2.от Общите условия за мобилни
услуги на мобилния оператор,като индексацията на месечния абонамент е
извършена съгласно уведомления за изменение от 23.12.2021г. и от
02.02.2023г.,е нищожна на основание чл.143,ал.1 и ал.2,т.13 и т.19 от ЗЗП и е
осъдено дружеството „А 1 България”ЕАД да заплати на К. Д. Д. сумата от
6,24 лв.,представляваща 12 месечни вноски по 0,52лв.за всяка една от тях -
разликата между заплатената месечна сума 16,51лв.и договорения месечен
абонамент в размер на 15,99лв.,ведно със законната лихва от датата на
подаване на исковата молба - 11.07.2023г.до окончателното изплащане на
същата,която сума ищецът е заплатил на ответника без основание,във връзка с
приложена неравноправна клауза за индексация на месечната абонаментна
такса за периода от месец март 2022г.до месец февруари 2023г.,включително и

сумата от 12,22 лв.,представляваща 4 месечни вноски по 3,05лв.за всяка една от тях - разликата между заплатената сума 19,04лв.и договорения месечен абонамент в размер на 15,99лв.,ведно със законната лихва от датата на подаване на исковата молба – 11.07.2023г.до окончателното изплащане на същата, която сума ищецът е заплатил на ответника без основание, във връзка с приложена неравноправна клауза за индексация на месечната абонаментна такса за периода от месец март 2023г. до месец юни 2023г., включително.

С жалбата се излагат съображения за неправилност и необоснованост на решението.Твърдят се допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила и противоречие на решението с материалния закон.Излагат се доводи за неверност на извода на съда,че клаузата по чл.8 от договора за мобилни услуги № 502081046/02.07.2020г.,включена и в чл.23.2 от ОУ за мобилни услуги е нищожна на осн.чл.143,ал.1 от ЗЗП и на осн.чл.143,ал.2,т.13 от ЗЗП.Първоинстанционният съд неправилно тълкувал и приложил към конкретния случай цитираното от него решение на СЕС,както и неправилно тълкувал заповедта на КЗП за нелоялна търговска практика по отношение индексирание на месечните такси през 2022г.Иска се отмяна на атакуваното решение.Претендират се разноски за двете производства.Не се ангажират доказателства.

Въззиваемата по жалбата страна-К. Д. Д.,ЕГН-***** чрез пълномощника си адв.Т. А. е изразил становище за неоснователност на същата по подробни съображения,изложени в писмен отговор.Претендира разноски за адв.възнаграждение във въззивното производство на осн.чл.38,ал.2 от ЗА.

„А 1 България”ЕАД,ЕИК-131468980 е атакувало с частна жалба и определение № 1515/06.02.2024г.,постановено в производство по чл.248 от ГПК,с което е оставено без уважение искането му за изменение на решението в частта за разноските, присъдени в полза на адв.Т. А. по реда на чл. 38,ал.2 от Закона за адвокатурата,съдържащо се във въззивна жалба с вх. №5849/17.01.2024 г. по описа на ПРС.Излага съображения за неправилност на обжалвания акт в смисъл,че районният съд не извършил правилна преценка на представения по делото договор за правна защита и съдействие и дали същият удостоверява посочване на основанието на чл.38,ал.2,т.3,предл.първо,второ или трето от ЗАдв.Счита,че не е установено законово основание съдът да определи възнаграждение за пълномощника на другата страна по реда на чл.38,ал.2 от ЗА.В случай,че въззивниятсъд приеме,че се дължи адв.възнаграждение за адв.А.,то неговият размер следвало да бъде определен на 100лв.Иска отмяната на определението,като вместо това съдът да измени решение № 5166/20.12.23г.в частта за разноските,като се отмени в частта,с която „А 1 България”ЕАД е осъдено да заплати на адв.А. сумата от 800лв.адв.възнаграждение на осн.чл.38,ал.2 от ЗА,евентуално да намали присъдения с решението размер от 800лв.на 100лв.

В постъпилия от ответника по частната жалба отговор се поддържа,че същата е допустима,но по същество изцяло неоснователна по подробни

съображения.

След преценка на събраните по делото доказателства и становищата на страните,съдът приема за установено следното:

Двете жалби-въззивната и частната,са подадени против обжалваеми съдебни актове в законоустановените срокове от процесуално легитимирано лице,което има интерес от обжалването,поради което се явяват допустими и подлежат на разглеждане по същество.

1.По отношение на въззивната жалба:

Като съобрази доводите на страните,съгласно правилата на чл.235,ал.2 от ГПК във вр. с чл.269 от ГПК,и предвид релевираните в жалбата въззивни основания,настоящата съдебна инстанция приема за установено следното:

Предявени са от К. Д. Д. против „А 1 България”ЕАД обективно съединени иски с правно основание чл.124 от ГПК във вр. с чл.26,ал.1,пр.1 – во от ЗЗД във вр.с чл.143,ал.1 и ал.2,т.2,т.13 и т.19 от ЗЗП и чл.55,ал.1,пр.1-во от ЗЗД.

Ищецът твърди,че е сключил с ответника договор за мобилни услуги № ***и Анекс към него от 14.04.2022г.за срок от две години,впоследствие удължен с анекса до 14.04.2024г.В така сключения договор за мобилни услуги била уговорена месечна абонаментна такса в размер на 15,99лв.с включен ДДС за целия срок на ползване на услугата. С подписания на 14.04.2022г.Анекс към Договора за мобилна услуга условията по договора оставали същите,единствено се увеличавал срока на действие на договора с още 2 години — до 14.04.2024г.По време на действие на договора, на 23.12.2021г.,ищецът получил SMS от оператора,който го уведомявал за предстоящо през първото тримесечие на 2022г.индексиране на месечните абонаменти такси за ползваните услуги с посочен линк за допълнителна информация.В линка бил посочен начина на индексиране,като се предвиждала промяна на месечните такси със средногодишния индекс на потребителските цени за предходната (2021г.) и тази година (прогнозно около 4,1 %).В резултат на това,с фактура № ***,получена на 01.04.2022г. месечната такса на ищеца била увеличена от 15,99лв. на 16,51лв.с включен ДДС,която той започнал да заплаща от този момент нататък.

На 02.02.2023г.ищецът получил нов SMS от оператора,който го информирал за ново индексиране на месечните такси.Посочвало се,че част от клиентите,потребители на социални планове и с такси до 7лв.няма да получат увеличение на цените,абонатите с такси от 7лв. до 25лв. ще бъдат индексирани с 15,3 % (средногодишен индекс на потребителските цени за 2022г. на НСИ), а с такси над 25лв.- с 2лв. за всяка услуга,като цените са с ДДС.Отново е посочен линк за повече информация,в който операторът отговаря защо се налага да индексира цените.Ищецът не приема изложеното от мобилния оператор обяснение,като посочва,че не настъпва никаква друга промяна в договорите и условията на ползване на услугата,освен увеличената месечна абонаментна такса и той като потребител е получил единствено

увеличение на цената с още 15,3%. На 04.04.2023г. му била издадена Фактура № ***, съгласно която месечната му абонаментна такса била увеличена с въпросните 15,3% и достигнала сумата от 19,04лв. с включен ДДС. Така увеличената месечна абонаментна такса ищецът продължавал да заплаща и към настоящият момент.

Ищецът твърди, че ответното дружество извършва описаните индексации в цената на месечната абонаментна такса на основание своите общи условия, както и на основание на включената във всички договори за мобилни услуги неравноправна клауза по смисъла на ЗЗП на чл. 8 от Договора – ДРУГИ, според която А1 има право да променя месечната абонаментна такса (МАТ) веднъж годишно (но не по-рано от 3 месеца от датата на влизане в сила на Договора по отношение на Услугите в това приложение), като я индексира с обявления от НСИ средногодишен индекс на потребителските цени за предходната година, ако същият е равен или по-голям от 1%. Индексираната МАТ е основа за извършване на индексация през следваща година.

Според ищеца клаузата на чл. 8 от Договора за мобилни услуги, на която се позовава ответника за обосноваване на промяната в размера на месечната абонаментна такса, е неравноправна, тъй като не е индивидуално договорена и предвижда единствено увеличение на цената при инфлация, но не и нейното намаляване, като по този начин не брани интересите на потребителите. Счита, че така уговорената клауза следва да попадне в приложното поле на чл. 143, ал. 1 от ЗЗП, като бъде приета за такава, водеща до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя. Процесната клауза не предвиждала равностойност на престациите, а нейната функция била единствено да увреди интересите на потребителя за сметка на търговеца.

На второ място ищецът намира клаузата за неравноправна и на основание чл. 143, ал. 2, т. 3 от ЗЗП, доколкото приложението ☐ е поставено единствено под контрола на оператора, а за потребителя няма уредено реципрочно право, нито има възможност да повлияе или да предотврати настъпването на съответните правни последици, които са неизгодни за него.

На следващо място се поддържа, че процесната клауза е неравноправна на основание чл. 143, ал. 2, т. 13 от ЗЗП, тъй като същата дава право на търговеца или доставчика да увеличава цената, без потребителят да има право в тези случаи да се откаже от договора. В процесния случай увеличението от 15,3 % се явявало значително в сравнение с цената, уговорена при сключването на договора. Въпреки това с извършената индексация, операторът не предоставил право на потребителя да се откаже от договора, без да плаща неустойка, което го поставяло в неравностойно положение спрямо оператора, съответно водело до нищожност на посочената клауза.

На последно място се твърди неравноправност на същата клауза и на основание чл. 143, ал. 2, т. 19 от ЗЗП. Към момента на сключването на договора за мобилна услуга, потребителят не бил в състояние да разбере какъв е

икономическия ефект на договора,който сключва.Конкретно,потребителят не можел да знае каква абонаментна такса би му се определила като дължима с настъпването на следващата календарна година,още повече,че самият той не би могъл да повлияе на настъпването на това изменение в договора.Това поставяло потребителя в очевидно неизгодна и неравностойна позиция,тъй като той е сключил договор при определени условия,които по независещи от него причини биха могли да се променят.

Твърди се относно първата индексация,че операторът е пропуснал срока да индексира цената за 2020г.в началото на 2021г.,поради което нямал право да приложи индексацията заедно с тази за 2021г. и същата се явявала изцяло незаконосъобразна и не можела да породи правно действие.

По отношение на втората гореописана индексация на месечната абонаментна такса ищецът счита,че начинът,по който са индексирани цените е напълно дискриминационен.Операторът решил да увеличи цените на потребителите с месечна такса в диапазона от 7 до 25лв.с 15,3%,а на потребителите с месечни такси над 25лв. с 2лв. за всяка услуга,което ги поставяло в по–неизгодно положение спрямо останалите.

Отделно се твърди и наличие на нелоялна търговска практика по смисъла на Директива 2005/29/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 11 май 2005 година относно нелоялни търговски практики от страна на търговци към потребители на вътрешния пазар и изменение на Директива 84/450/ЕИО на Съвета, Директиви 97/7/ЕО, 98/27/ЕО и 2002/65/ЕО на Европейския парламент и на Съвета, и Регламент (ЕО) № 2006/2004 на Европейския парламент и на Съвета.

Ответникът не оспорва наличието на договорни отношения между „А 1 България“ ЕАД, в качеството му на оператор и ищеца в качеството му на потребител (абонат) по договор № ****.,ведно с приложения към него,удължен с анекс от 14.04.2022г.Не оспорва също,че К. Д. Д. е заплащал суми по този договор на база издавани фактури за периода от март 2022г.до юни 2023г.включително,както и извършената индексация на МАТ по договора през март 2022г.и през март 2023г.на основание чл.8 от Приложение № 1 към Договора и т. 23.2. от ОУ.

По отношение на първата индексация поддържа,че макар първоначалното му намерение да е било да извърши индексация за 2020г.и за 2021г.,след становище от страна на КЗП, в което е посочено, че не може да се извършва индексация за 2 години,дружеството се съобразило и индексацията била само с индекса за предходната година,който е 3,3% според данните на НСИ.Относно индексацията на МАТ,извършена през март 2023г.,за нея се твърди да е извършена при взет предвид средногодишен индекс на потребителските цени на НСИ за предходната 2022г.,който е 15,3%.

Оспорва твърденията,че клаузата, на основание,на която са извършени двете индексации,е нищожна.Посочва,че клаузата за индексация е коректно приложена от него през 2022г. и 2023г.,като тези процеси,както и общите

условия се сочи, че са били проверени и проследени от държавните регулаторни органи – КРС и КЗП.

Ответникът поддържа тезата, че така извършените от него индексации не представляват едностранна промяна на договорите, тъй като от една страна клаузата се съдържа в договорите и в приложимите ОУ, (т.е. не се прилага чл.230, ал.2 и ал.3 и не се дава право на абонатите да прекратят договорите, тъй като не е налице едностранна промяна на договора от страна на оператора), а от друга, реферира към ясен и леснодостъпен ценови индекс, приеман и публикуван от национален орган. В тази връзка се цитира и европейска съдебна практика, съгласно която включването на клауза за индексирание на месечните такси и самото индексирание на база тези клаузи, не представлява едностранно изменение на договорите с потребителите- Решение от 26.11.2015 г. на Съда на ЕС по дело № С-326/14.

Съдът е отделил като безспорни следните обстоятелства: наличието на договорни отношения между „А 1 България“ ЕАД и К. Д. Д. относно електронно-съобщителни услуги, предоставяни въз основа на Договор № ***/02.07.2020г., ведно с приложения към него, който е удължен с анекс от 14.04.2022г., наличието на заплащани суми по този договор от страна на К. Д. Д. на база издавани фактури за периода от март 2022 г. до юни 2023 г. включително, наличието на индексация на месечната абонаментна такса (МАТ) по договора през март 2022г. и през март 2023г. на основание чл.8 от Приложение № 1 към Договора и т.23.2. от ОУ в сочените в отговора на исковата молба и в исковата молба размери.

Тези обстоятелства се установяват и от приложените по делото договор, анекси и приложения, от приетата на хартиен носител електронна кореспонденция, както и от представените и приети фактури, в които са отразени промените във връзка с индексирането.

Фактическата обстановка е точно и подробно описана от първоинстанционния съд и не се оспорва с въззивната жалба, поради което настоящата инстанция не смята за нужно да я преповтаря.

Въз основа на нея ПдРС е разгледал първо възраженията на ищеца относно недействителност на клаузата на чл.8 от договора, както и идентичната такава в чл.23.2 от Общите условия и е приел, че същата е неравноправна на основание чл.143, ал.1 и на основание чл.143, ал.2, т.13 от ЗЗП, за което е изложил подробни мотиви.

Подобно е обсъдил Директива 2002/21/ЕО [на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива), и по-конкретно чл.20 и чл.21, параграф 1 от същата.

Съдът е коментирал решение на СЕС от 26.11.2015г. по дело С – 326/14, с което е прието, че Член 20, параграф 2 от Директива 2002/22ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно универсалната услуга и правата на потребителите във връзка с електронните

съобщителни мрежи и услуги (Директива за универсалната услуга), изменена с Директива 2009/136/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г., следва да се тълкува в смисъл, че изменения в тарифите за предоставянето на услуги, свързани с електронните съобщителни мрежи и услуги — когато тези изменения са въведени в изпълнение на клауза за актуализация на тарифите, съдържащи се в общите договорни условия, прилагани от предприятие, предоставящо тези услуги, при положение че посочената клауза предвижда, че тази актуализация е функция на обективен индекс на потребителските цени, определян от публична институция — не съставляват „изменения в договорните условия“ по смисъла на тази разпоредба, която предоставя на абоната правото да прекрати едностранно договора си без заплащането на неустойки. “Съдът е акцентирал обаче, че това решение разглежда клауза в договор с потребители, която предвижда както увеличаване, така и намаляване на цените.

Разпоредбите, на които се позовава ищецът за неравноправността на клаузата по чл. 8 от Договора, са: чл. 143, ал. 1 от ЗЗП, според която неравноправна клауза в договор, сключван с потребител е уговорка във вреда на потребителя, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, и разпоредбите на чл. 143, ал. 2, т. 3, 13 и 19 от ЗЗП, според които неравноправна е клаузата, която: поставя изпълнението на задълженията на търговеца или доставчика в зависимост от условие, чието изпълнение зависи единствено от неговата воля (т. 3); предвижда цената да се определя при получаването на стоката или предоставянето на услугата или дава право на търговеца или доставчика да увеличава цената, без потребителят да има право в тези случаи да се откаже от договора, ако окончателното определената цена е значително завишена в сравнение с цената, уговорена при сключването на договора (т. 13) и не позволява на потребителя да прецени икономическите последици от сключването на договора. (т. 19).

Правилно съдът е приел, че клаузата на чл. 8 от Договора е неравноправна на осн. чл. 143, ал. 1 от ГПК, тъй като в случая цитираната клауза предвижда само възможност за нарастване на цената на услугата, но не предвижда възможност за намаляване на същата. Така наличието на висока инфлация би довело до значително нарастване на индекса на потребителските цени, а оттам да се увеличи и дължимата от потребителя МАТ. Същевременно, ако не е предвидена възможност за намаляване на цената на услугата при обратни процеси-намаляване на цените, то цената ще се запази по-висока, което би било в полза само на оператора и би довело до неоснователното му обогатяване за сметка на потребителя. Така би се стигнало до едно значително неравновесие между правата на потребителя и търговеца. Това становище е залегнало в практиката на ВКС, касаеща сключени договори за кредит, но намира приложение и към настоящия казус.

Не се споделя възражението на жалбоподателя, че тази практика е неприложима в конкретния случай, тъй като А 1 се позовавало на ясен

механизъм и на публичен индекс на държавен орган,докато практиката на банките била да се позовава на комбинация от индекси и сложни математически алгоритми,поради което аналогия не следвало да се прави.Въззивният съд намира,че съдържанието на оспорените клаузи е аналогично и в двата случая,доколкото става въпрос за това,че се предвижда възможност единствено за увеличаване,но не и за намаляване на цените на услугите,независимо от механизма,по който се определят тези цени.

На следващо място първоинстанционният съд е приел,че клаузата на чл.8 от Договора е неравноправна на осн.чл.143,ал.2,т.13 от ЗЗП,която предвижда цената да се определя при получаването на стоката или предоставянето на услугата или дава право на търговеца или доставчика да увеличава цената, без потребителят да има право в тези случаи да се откаже от договора,ако окончателно определената цена е значително завишена в сравнение с цената,уговорена при сключването на договора.Тук следва да се отбележи обстоятелството,че цената на МАТ е значително завишена през 2023г. в сравнение с 2022г.

Коментирани са и мотивите към Заповед № 684/23.12.2021г.КЗП,като според комисията операторът индексира цената на месечната такса в нарушение на клаузите на договора,без да предоставя право на потребителя да прекрати срочния договор без неустойки в случай,че потребителят не е съгласен с новия размер на месечната такса и така чрез тези недобросъвестни действия той би могъл да повлияе върху търговското решение на потребителя,тъй като последният ще трябва да избира дали да продължи да изпълнява договора,да заплаща по-висока месечна такса или да прекрати срочния договор и да заплати неустойка,като в крайна сметка, която и от двете възможности да избере потребителят,неговите икономически интереси ще бъдат съществено увредени,а операторът ще се облагодетелства от собственото си неправомерно поведение.Обратно на застъпеното в жалбата становище,настоящата инстанция не счита,че ПдРС е тълкувал неправилно Заповед № 684/23.12.2021г.КЗП,доколкото изложените в заповедта мотиви касаят настоящия казус,независимо,че заповедта се отнася до реда за индексиране.

Правилно районният съд е преценил като неоснователно възражението на ответника,че приложение следва на намери изключението по чл.144,ал.4 от ЗЗП,като се е обосновал,че клаузата,предвиждаща само увеличаване, но не и намаляване на МАТ е неравноправна по смисъла на общото основание на чл.143, ал.1 от ЗЗП,тъй като не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя.Действитено изключението по чл.144,ал.4 от ЗЗП би могло да намери приложение само в случай,че клаузата е съобразена с останалите императивни законови разпоредби,като предвижда както увеличаване,така и намаляване на цената на МАТ,както и съответно условия,при които потребителят би могъл да се откаже от договора,поради факта,че увеличението е в прекомерно голям размер.

Неоснователни са възраженията във въззивната жалба, че съдът не е изложил подробни мотиви за посоченото нарушение на чл.143, ал.1 от ЗЗП-напротив, ясно е посочено, че неравновесието в отношенията между търговеца и потребителя произтича от непредвиждането на възможност за намаляване, а не само за увеличаване на цената на услугата.

Жалбоподателят счита за неправилен извода на съда, че клаузата на чл.8 от Договора е неравноправна поради предвидената единствена възможност за нарастване на цената на услугата, като посочва, че клаузата слагала ограничения за оператора (при инфлационен индекс под 1% спрямо предходната година операторът не изменя ценовите условия на договора). Целта на това ограничение обаче е да не бъде увеличавана безконтролно цената от оператора, но не означава, че води до намаляване на тази цена.

По отношение на исковете по чл.55, ал.1, пр.1-во от ЗЗД-същите са основателни, доколкото клаузата на чл.8 от договора е нищожна като неравноправна, съответно претендираните суми се явяват платени от ищеца на ответника без основание.

Изводите, до които е стигнал първостепенния съд са правилни, обосновани и подробни и напълно се споделят от въззивната инстанция. Не се констатира и твърдените от жалбоподателя процесуални нарушения, поради което решението като правилно и законосъобразно следва да се потвърди.

2. По отношение на частната жалба:

С атакуваното решение съдът е осъдил отв. дружество да заплати на процесуалния представител на ищеца адв. Т. А. сумата от 800 лв. адв. възнаграждение, определено на осн. чл.38, ал.2 от ЗА във вр.с чл.38, ал.1, т.3 от ЗА.

Ответникът счита този извод за неправилен, като с въззивната жалба в частта □, имаща характер на молба по чл.248 от ГПК излага аргумент, че по делото липсвал договор или друг документ, от който може да се направи извод за конкретната хипотеза по чл.38, ал.2, т.3 от ЗА и за изразено насрещно съгласие от адв. А. да окаже такава защита.

С атакуваното определение съдът е приел, че ищецът е представил своевременно доказателства за упълномощаването, както и ДПЗС, в който е уговорено, че се предоставя безплатна правна помощ по чл.38, ал.1, т.3 от ЗА, направено е и искане за присъждане на разноски. Цитирал е съдебна практика в насока, че за да се упражни правото на присъждане на адв. възнаграждение е достатъчно да се представи сключен договор между страната и адвокатът за правна защита и съдействие, в който да се посочи, че такава се предоставя на някое от основанията по чл.38, ал.2, като наличието на конкретно посоченото основание не се нуждае от доказване. Посочено е, че това основание подлежи на доказване единствено в случай, че другата страна го оспори, а в настоящия случай такова оспорване не е налице.

Този извод е правилен и се споделя от настоящата инстанция изцяло. Налице е обилна съдебна практика в горепосочения смисъл. При липса на оспорване от насрещната страна, не е нужно да се доказва наличието на основанията, на което се претендира възнаграждението по чл.38 от ЗА. Такова оспорване не е направено в конкретния случай, същевременно е представен ДПЗС, в който изрично е посочено, че помощта се оказва като безплатна на осн. чл.38, ал.2 във вр. с ал.1, т.3 от ЗАДв.

Що се отнася до размера на възнаграждението, настоящата инстанция намира за основателно възражението на частния жалбоподател за прекомерност на адв.възнаграждение, тъй като при определянето на адв.възнаграждение съобразява новата практика на СЕС-Решение С-438/22г. от 25.01.24г.

Според цитираното решение на СЕС съдът не е обвързан от минималните размери на адв.възнаграждения, определени в НМРАВ и по всяко дело при направено възражение следва да се извършва конкретна преценка на правната и фактическа сложност при присъждане на възнаграждението, а в конкретния случай съдът е констатирал, че делото не е с голяма фактическа, но затова пък с правна сложност, осъществена е защита по няколко обективно съединени иска. Не са били осъществени при разглеждане на делото специфични действия за защитата по някой от исковете, не са проведени няколко съдебни заседания, не са били събирани гласни доказателства.

Като се вземе предвид изложеното, а също вида на предявените искове, настоящата инстанция намира, че следва да се определи адв.възнаграждение за ищеца в размер на 600лв.

По тези съображения атакувания съдебен акт следва да се отмени, като се измени постановеното по делото решение в частта за разноските и се осъди ответника да заплати на ответницата адв.възнаграждение за първата инстанция в размер на 600лв.

По отношение на разноските във въззивната инстанция:

При този изход на спора и потвърждаване на първоинстанционното съдебно решение разноски се дължат на въззиваемата страна. Същите са своевременно заявени, представен е ДПЗС, от който е видно, че адв.възнаграждение е договорено като безплатно по реда на чл.38, ал.2 от ЗА. С оглед обема на свършената от пълномощника работа пред въззивната инстанция, заключаващ се в подаването на отговори на въззивната и на частната жалба, правната сложност на делото и неявяването на пълномощника на единственото проведено съдебно заседание, съдът намира, че адв.възнаграждение следва да се определи в размер на 300лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 5166/20.12.23г., постановено по гр.д.№ 10182/23г.по описа на ПдРС,5-ти гр.с.

ОТМЕНЯ определение № 1515/06.02.2024г., постановено по гр.д.№ 10182/23г.по описа на ПдРС,5-ти гр.с.,с което е оставена без уважение молбата на „А 1 България”ЕАД,ЕИК-131468980 по чл.248 от ГПК за изменение на решение № 5166/20.12.23г.в частта за разноските,като вместо това **ПОСТАНОВЯВА**:

ИЗМЕНЯ на основание чл.248 от ГПК решение № 5166/20.12.23г., постановено по гр.д.№ 10182/23г.по описа на ПдРС,5-ти гр.с.в частта за разноските, като:

ОСЪЖДА „А 1 България”ЕАД,ЕИК-131468980 да заплати на адв.Т. П. А.,ЕГН-***** сумата от 600(шестотин)лв.-адвокатско възнаграждение, определено на основание чл.38,ал.2 във вр.с чл.38,ал.1,т.3 от Закона за адвокатурата.

ОСЪЖДА „А 1 България”ЕАД,ЕИК-131468980 да заплати адв.Т. П. А.,ЕГН-***** сумата от 300(триста)лв.-адвокатско възнаграждение, определено на основание чл.38,ал.2 във вр.с чл.38,ал.1,т.3 от Закона за адвокатурата в производството пред въззивната инстанция.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____